

БОСНА И ХЕРЦЕГОВИНА
РЕПУБЛИКА СРПСКА
ВРХОВНИ СУД РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 12 0 К 010653 26 Кж 8
Бања Лука, 29.04.2026. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Обрена Бужанина, као предсједника вијећа, др Вељка Икановића и Светлане Марић, као чланова вијећа, уз учешће записничара Соње Матић, у кривичном предмету против оптуженог М. Ј., због кривичног дјела убиство у покушају из члана 124 став 1 у вези са чланом 22 у стицају са кривичним дјелом угрожавање сигурности из члана 150 став 2 Кривичног законика Републике Српске, одлучујући о жалбама окружног јавног тужиоца у Бијељини и браниоца оптуженог, изјављеним на пресуду Окружног суда у Бијељини број 12 0 К 010653 25 К од 04.11.2025. године, након сједнице одржане дана 29.04.2026. године, донио је истог дана

ПРЕСУДУ

Одбијају се, као неосноване, жалбе окружног јавног тужиоца у Бијељини и браниоца оптуженог М. Ј. и потврђује пресуда Окружног суда у Бијељини број 12 0 К 010653 25 К од 04.11.2025. године.

Образложење

Пресудом Окружног суда у Бијељини број 12 0 К 010653 25 К од 04.11.2025. године оглашен је кривим оптужени М. Ј., због кривичног дјела убиство у покушају из члана 124 став 1 у вези са чланом 22 Кривичног законика Републике Српске (КЗ РС), за које му је утврђена казна затвора у трајању од 3 (три) године, у стицају са кривичним дјелом угрожавање сигурности из члана 150 став 2 КЗ РС, за које му је утврђена казна затвора у трајању од 10 (десет) мјесеци и осуђен на јединствену казну затвора у трајању од 4 (четири) године, у коју је урачунато вријеме проведено у притвору од 06.10.2024. године, па надаље, одузет му је предмет употребијебљен за извршење кривичног дјела и обавезан на плаћање трошкова кривичног поступка, а оштећене са имовинскоправним захтјевом упућене на парницу.

Против ове пресуде жалбу су благовремено изјавили окружни јавни тужилац из Бијељине и бранилац оптуженог.

Окружни јавни тужилац пресуду побија због одлуке о кривичној санкцији, са приједлогом да се пресуда преиначи и оптуженом изрекне казна затвора у дужем трајању.

Бранилац оптуженог Раде Крстинић, адвокат из Бијељине, пресуду побија због битне повреде одредаба кривичног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног стања, повреде кривичног закона и одлуке о кривичној санкцији, са приједлогом да се жалба уважи, пресуда преиначи и оптужени ослободи од оптужбе или укине и предмет врати истом суд на поновно суђење.

Бранилац оптуженог је у одговору на жалбу предложио да се жалба тужиоца одбије као неоснована.

Пошто је испитао побијану пресуду у вези са жалбеним приговорима, сходно одредби члана 320 Закона о кривичном поступку Републике Српске (ЗКП РС), овај суд је одлучио као у изреци из сљедећих разлога:

Оптуженом је потврђеном оптужницом стављено на терет да је починио кривична дјела убиство у покушају из члана 124 став 1 у вези са чланом 22 у стицају са кривичним дјелом угрожавање сигурности из члана 150 став 1 КЗ РС, а оглашен је кривим и осуђен да је починио кривично дјело убиство у покушају из члана 124 став 1 у вези са чланом 22 у стицају са кривичним дјелом угрожавање сигурности из члана 150 став 2 КЗ РС. Жалба проблематизује правну оцјену кривичног дјела угрожавања сигурности из члана 150 став 2 КЗ РС сматрајући да оптужени није могао бити оглашен кривим за кривично дјело из става 2 јер му оно није стављено на терет потврђеном оптужницом, већ је оптужен за кривично дјело из става 1 истог члана, а да због одустанка оштећене Р. Д. од кривичног гоњења није било ни услова да се у односу на њу, сходно члану 150 став 3 КЗ РС, против оптуженог води поступак за кривично дјело угрожавања сигурности више лица. Овакав закључак жалбе је потпуно погрешан јер је јавни тужилац у завршној ријечи, што и сама жалба признаје, измијенио правну оцјену кривичног дјела из оптужнице тако што је предложио да суд оптуженог огласи кривим за кривично дјело угрожавања сигурности из члана 150 став 2 КЗ РС. Ово из разлога што је тужилац, сходно одредби члана 290 ЗКП РС, овлашћен да на главном претресу измијени оптужницу, што укључује и измјену правне оцјене кривичног дјела. С обзиром да се главни претрес, у складу са чланом 292 став 3 ЗКП РС, завршава када то објави предсједник вијећа након давањем завршних ријечи, то је оптужница измијењена на главном претресу и самим тим није дошло до њеног прекорачења, које се жалбом сугерише али се не конкретизује навођењем одговарајућег члана процесног закона. Осим тога у чињеничном опису и правној оцјени кривичног дјела диспозитива оптужнице, а слиједом тога и изреке пресуде, наведена је радња угрожавања предузета према оштећеним Д. М. и Р. Д., тако да је оптужени знао шта му се оптужницом ставља на терет и од чега се брани током цијелог поступка.

Жалба погрешно сматра да је оштећена Р. Д. изјавом на главном претресу да не тражи кривично гоњење и накнаду штете, одустала од кривичног гоњења оптуженог чиме је нестао услов да се у односу на њу против оптуженог настави поступак за кривично дјело угрожавања сигурности из члана 150 став 1 КЗ РС које му је оптужницом стављено на терет, па тако и није могло бити угрожавања сигурности више лица из става 2 цитираног закона. Ово из разлога јер је за наведено кривично дјело из члана 150 став 1 КЗ РС, сходно одредби члана 17 став 2 ЗКП РС, приједлог оштећене био услов за предузимање кривичног гоњења од стране тужиоца, а који је она дала у истрази, послије чега тужилац поступа по начелу легалитета и оштећена није

могла одустати од приједлога ни у једној фази кривичног поступка, а ако то учини њена изјава не производи правно дејство.

Суд је био овлашћен да користи, цијени и прихвати, исказе свједока П. Б. и М. Ђ. које су дали у истрази, јер је тужилац приликом њиховог саслушања на главном претресу те исказе користио ради отклањања одређених одступања од исказа који су тада дали и приложио их је као доказе. С обзиром на то жалбени наводи да тужилаштво није имало примједби на исказе свједока са главног претреса су произвољни јер не одговарају чињеничном стању садржаном у записнику са главног претреса о саслушању ових свједока.

Образложење налаза вјештака др Жељка Карана око чувања узорка крви и мокраће, утицаја протека времена и могућности промјена које утичу на концентрацију алкохола, која одступа од утврђеног алкотестирања у Полицијској станици, је потпуно, јасно и сасвим одређено. Првостепени суд је све одлучне чињенице разјаснио доводећи овај налаз у везу са налазом и мишљењем вјештака психијатра Александра Радосављевића, који је цијенио све елементе који су одлучни за утврђивање степена урачунљивости оптуженог у вријеме извршења кривичног дјела. У том смислу разјаснио је концентрацију алкохола, степен алкохолисаности, утицај коришћења лијекова и понашање оптуженог, на основу чега је и дао свој налаз и закључак. Суд је о томе дао потпуне, одређене и јасне разлоге, које као такве прихвата и овај суд и на њих упућује жалиоца. Зато жалбени наводи који се односе мањкавост датих разлога о одређеним разјашњењима вјештака др Карана нису основани.

Оптужени пресудом није обавезан да оштећеним накнади штету, а њихово право на накнаду штете се не конституише упућивањем на парницу, па он нема правни интерес да пресуду побија и због одлуке о имовинскоправном захтјеву указивањем на супротност ове одлуке разлозима из којих произилази да оне штету не потражују.

С обзиром да није починио наведене пропусте на које жалба указује то није ни починио битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 311 став 1 тачка г), ђ), з) и) и к) ЗКП РС, које се жалбом сугеришу али одређено не дефинишу.

Жалба сматра да одлучне чињенице које се тичу урачунљивости оптуженог, а које произилазе из налаза вјештака др Карана нису правилно и потпуно утврђене. Такав закључак се заснива на селективном и фрагментарном посматрању налаза овог вјештака, без његовог довођења у везу са налазом вјештака др Радосављевића. За утврђивање свих одлучних чињеница концентрације алкохола у крви и мокраћи оптуженог, које се тичу алкохолисаности, налаз вјештака др Карана је дао одговарајуће одговоре, укључујући то да је узорак био подобан за вјештачење, чиме се отклањају све сумње у могућност да одређена испарења и начин чувања доведу до одступања која би значајније утицала на тачност налаза. Овај налаз суд доводи у везу са налазом психијатра др Радосављевића, који је једини и мјеродаван да се изјашњава о степену алкохолисаности оптуженог, и у склопу анализе утицаја одређених лијекова и трајне душевне болести, цијенећи његове реално предузете радње утврђује да је он био у стању средње тешког пијанства, а суд на основу свега тога утврђује да је био битно смањено урачунљив. Овај вјештак је сасвим одређен о свим одлучним чињеницама и суд је правилном оцјеном његовог налаза и осталих доказа извео закључак о степену урачунљивости оптуженог. С обзиром да је чињенично стање које се тиче урачунљивости правилно и потпуно, са правилним закључком суда о томе, то је и

закључак да је оптужени кривично дјело починио с директним умишљајем потпуно правилан. Зато су супротне тврдње жалбе неосноване јер немају реално упориште у изведеним доказима и начину њихове оцјене.

С обзиром да није починио битне повреде одредаба кривичног поступка, а све одлучне чињенице је правилно и потпуно утврдио првостепени суд је радње оптуженог из изреке пресуде правилно оцијенио као кривично дјело убиство у покушају из члана 124 став 1 у вези са чланом 22 у стицају са кривичним дјелом угрожавање сигурности из члана 150 став 1 КЗ РС и за та дјела га огласио кривим.

Овај суд је у вези са жалбама испитао и одлуку о казни па је нашао да су утврђене казне затвора за кривично дјело убиство у покушају из члана 124 став 1 у вези са чланом 22 КЗ РС у трајању од 3 (три) године и кривично дјело угрожавање сигурности из члана 150 став 2 КЗ РС у трајању од 10 (десет) мјесеци и изречена јединствена казна затвора у трајању од 4 (четири) године, правилне. Супротно жалбеним наводима овај суд налази да су све олакшавајуће и отежавајуће околности у довољној мјери цијењене, како према значају тако и према утицају који треба да остваре на висину јединствене казне. Првостепени суд је све олакшавајуће и отежавајуће околности правилно цијенио, како појединачно тако и у међусобној повезаности, и дао им значај који оне стварно имају код одмјеравања казне, тако да је изречена јединствена казна затвора од четири године по свему одговарајућа овим околностима и међусобном односу казни које су утврђене за кривична дјела у стицају. Пропуст суда да цијени како оштећена Р. Д. не тражи кривично гоњење оптуженог, а обје оштећене ни накнаду штете, код утврђених околности и овако ублажених казни, није од утицаја на њихово одмјеравање. Ради тога залагање жалбе тужиоца за строжим и браниоца оптуженог за блажим кажњавањем није оправдано.

Овај суд је на основу члана 322 ЗКП РС испитао и одлуку о одузимању предмета, па је нашао да је она правилна и законита.

С обзиром на наведено ваљало је из наведених разлога, на основу члана 327 ЗКП РС, жалбе одбити као неосноване и првостепену пресуду потврдити.

Записничар
Соња Матић

Предсједник вијећа
Обрен Бужанин

Тачност отправка овјерава
Руководилац судске писарнице
Биљана Аћић